

Ivar Sild

VALIMATA LUULET

(esimene raamat, luuletusi 1994/96)

PAKUVERE

Ivar Sild. Valimata luulet.

© Ivar Sild 1996

Teose on esmakordselt avaldanud Jõgevamaa Metsaselts 1996. aastal.

BAHAMA 2001

www.bahamapress.org

bahama@bahamapress.org

Bahama e-raamatute eesmärk on muuta kirjandusteosed hea tahte avaldusena tasuta kättesaadavaks kõikidele soovijatele, sest loomingu väärtust ei saa mõõta rahas.

Käesolevas failis sisalduv teos on e-kirjastatud autori nõusolekul ja soovil. Igaüks võib seda faili muutmata kujul paljundada, tasuta edasi anda või levitada, säilitada ja välja trükkida.

Käesoleva faili tervikut ei tohi lõhkuda. Seda faili või selle sisu ei tohi ilma autori nõusolekuta tervikuna ega osaliselt muuta, müüa, trükis ega elektrooniliselt avaldada või kasutada muul viisil raha saamiseks. Teost kaitsevad Eesti autoriõiguse seadus ja Berni konventsioon.

NARR NAERAB

x-x-x

mustasilmne Antarktika

täis värvituid lilli

tema ringlevailt luhtadelt

mõne mõistmatu õie

sul toon

vaid üksikuid murda ma tohin

kuid needki pominal

rebid sa puruks

ilma et näeksid

nende mõtlikku ilu

x-x-x

eile tahtsin sosistada
sinu südamesse taevatähti
valjem jutt oleks hirve
tagasi metsa hirmutanud
öö oli tähetu
nii paberil kui taevas
sestap madu palus vaikida

ÜHEL PÄIKSELISEL PÄEVAL

tuul naerab
säravaid õisi loobib
vanaisa vahtra oksad
takti löövad jääpiikide helinale
punapõsised antoonovkad kasepuul
säutsuvad
möödujaid vaatama nõiuvad
tuhanded väikesed küünlad
süüdatud maapinnal
aed aietab sirutades nina
üles südame hiilguse poole
jalad vestlevad lumega pakasest
jääpisar memme põsel tervitab kõiki
värskus aknale kopib
aken avaneb päikselisse talvepäeva

KEVADE IHALUS

vastpuhkenud õitega sirel

südatalvel

sooja maagilised käed

äratanud hiliskevade lemmiklapse

õrnillakas toon

kumer joon

pakane kohkunult keerutab tuisku

häbelikult aiateivastel musitseerib

lehtinud põõsakest ei puutu

proovis kõrvetas sõrmed

KEVAD

kuldpõrnikas ronib ohkides puhkides
üle potisinise põhja
põhja pikeerivad lumepiiskadega kärbsed
ja sääsekompanii
nii on kevadjäiteline tuhmus
hingamas sirelilehtedest kiigel
hiilgel koidupuna naeratab
peos murtudsüdamed

x-x-x

roos puhkeb hääletult
meelespea sosistab tasa tasa
tuul hiilib vaevu riivates rohtu
ja tähekiired sussides
ajavad üksteist taga
puud ohkavad omaette
ning tulp märkamatumult noogutab
kõik tahavad talitada tasa
kuid ometi on aias selline kära
et kuidagi uinuda ei suuda
õue lähen ja luuletan kadunud vaikusest

x-x-x

kastani vari

nii mehelik

embab vahtra siluetti

nii poisilik

roosad jalad pargiteel

puude säsisosin

nii lähedal

argimüra

nii kaugel

mina polegi ju linnas

olen seal kus kedagi pole

ainult mina

ja mu vari

põimunud pargivarjudega

KUUMA PÄIKESEGA

mu must hõbekirjas madu
kallis
sa tantsid mulle
Indias õpitud
luiteliivade keerulist kõhutantsu
tormituule kuninglik nõtkuski
sinu vastu ei saa
iga liigahtus on kutse
poeem ihaluse kosmosest
laskuda rindmikust allapoole
veelgi rohkem
enam ei suuda
templitorn paigale jääda
kuppel läigatab päikese käes
ta hakkab kõikuma
nõiaringid mu silmade ees
tempel on pühitsetud
vaid sulle ja Eroseele
tuul hingab kuumalt kinkudel
laskub * alumisse orgu
iga ohe on palve
appikutse merehädaliselt
jõudis pärale viimaks
kaks jüngrit
on rohtla karedas rohus
andunud teineteisele

* alumine ühe – analühe (Kamasuutra)

VARASUVINE

vanaema hõbekandik
pärlitega tikitud siidriidel mustal
katab maailma häbi ja uhkust
sasiitud räsiitud kaos
hoiab kinni eilsetest mõtetest
teeb neist uusi säravaid tähti
aimatav sulekrabin
reedab mind ja katastroofi
salajast sündi
stroofid
hõljuvad õhus ja lainetel
kala vallatu sulps
peletab linnaööbiku järvepöösast
kas keegi on näinud
lillat liiliat
smaragdrohelisel samblasametil

MAAGILISES MAAILMAS

sinistes kohvikutes

võlurid sinises

punastes punases

ja kollastes kollases

kõik võluvad õnne

ja raha

ja armastust

kuid luulet

ja kunsti

ja laulu

ei võlu neist keegi

milleks kellele

jah tõesti

KELLELE

SÜGISESEM

asuurne tormitäht raputab maailma
ja ega ta teagi
sipelgapesa katastroofist midagi
hämaruse ja sudu heides tikukarpide vahel vulkaan
äsja kustunud salalik julm ehk ootamatu
sisemine vibratsioon vaevu märgatav suunurkades
möödukus ja tardunud kipsnägu
nukunäidendis peamised
harva avalalt laval öeldakse
või siis mujal
tere hommikust sõbrad
tere hommikust põllumehed

EELNUKRUS

mere paesel kaldal
vaatab kaugusesse nurgeline toekas poiss
pilgus mõõk ristlemas
koidupeegeldusega
vaatab ja kuulab loodust looduses
jõud voolab rünkpilvede purpurist
ja lainteleekidest ning vetemühast
temasse
rahu õnnistet loomuline rahu
 arglikult kaugusest tilluke müra
 selja taga maanteelt nüsib vaikust
 nägu viiv nii õnnelik värvub paeks
 ta tormab minema eest mürina
 kaugemale inimestest ja masinatest
peatselt on ta uduvirv kadunud
kurvide ja metsa varju
künka tagant kerkib varahommikune piimaauto
ja vurab pukkide külla
poisi järele

NARR NAERAB

väikese narri ahastav naer
kriisates tahaks lennata üle maa
mõnitades mind
isamaad
inimesi
tegusid
kuid terastraatidest puur
on kaljust kindlam
seepärast hääbubki südamesoppides
 keegi ei näe
 safiirsinise maski taha
 keegi ei aima
 ses peituvat jõudu
 ehk ongi parem
 et Juku ei õpi
ometi laulab tilluke ohakalind
ka tühja kiltmaa
igritsevates põõsastes
laulab tõelisest hellusest
kuid nii tasa
et keegi teda kunagi ei kuule

HETK ENNE

piinatud lind võrkudes viskleb
arutu kähe hääl hüüab
vabaduse nime
mis polegi nii vaba
taevapisarad katnud lennuki
ja kogu elu
ning elutuse
õhtu
öö
on ahista hommik
õhuaerud ei liigu
vari südames ei peksle
Jeesuse kalk rahu vaid
salalik käsi ei söanda veel
rebida Eraku ahelaid
ma küljest
kaljust
viia teda Musta Venna juurde
puhkama
kuid see peab juhtuma
ja juhtubki (hiljem)
päevas miljoneid kordi
Styx siiski ei hõiska
ahastus tuim

LOOTUSRIKKAM

H.-C. Andersenile

väikesed agarad päkapikud
süüdanud vaimudes väävlitikud
silmad maamullast ikka vaatavad
värvikaid unelmaid
mõnedki poodud elu jaatavad
timukas kassiga mängib ja naerab
väsinud mõõdavad une maid
elu ei olegi paha ei ole
verepisarad pilverätikusse pühitud
keegi ju tegelikult süüdi pole
et neiu väikesed haprad käed
karmi jääga nühitud

RÕÕM

ma ei tea mis on mu leivakotis
kastanimunad või tammetõrud
midagi väikest ja ümarat
ja tulikuuma
avan kotisuu
siis enda omagi
mul on palju päikest
päikeselapsi

LENDHOBUSED

TAAS KEVAD

elupuu okstest bukett silitab siredaid sääri

kui viimased tänavaporis astuvad harki ja kääri

päikest ninaotsas ja põlviski tuleb sealt sinisilm juuksekuld

sinine seelik ja koolipluus kõik temast pillub tuld

oh Maria mu arm tule mu juurde

lähme ära koolist kevadisse linna suurde

KILPKONN JA NEEGRID

kilpkonn jalutab mööda liivast metsarada
sammub vastu säravale virsikule
ja hõiskab ahhoi
kuusenooli rabiseb kilbile
laulab kastene maa
käbikuninga rabadat naeru
pool metsa on täis
üks udupall niidult veereb rändurile vastu
kõditab sõormeid
ja teinegi paistab eemalt

kilpkonn jalutab mööda liivast metsarada
ja unustab mõnest endasugusest
kellega koos otsima minna neegreid
öölapsi tam-tammide muusikas
kuid endasuguseid
pole ta leidnud
see vaene väike põhjakonn
virsiku siidised kiired
ta pealage paitavad
vint laulab

kilpkonn jalutab mööda liivast metsarada
ikka
ükskord veereb virsik oma veeremised
ja tuleb õhtu
siis kilp saab majaks ja konnake magab
ses majas ega näe
kuis Põhjamaa metsalagendikul
neegrid teevad tuld ja ei kuule
kuis müravad tam-tammid
selles külmas öös
uni on hea

KILPKONN JA KEVAD

õhus hõljub sinililli

päikesekiired hüplevad vees

pisike kilpkonn on jällegi teel

õhus hõljub sinililli

pilvist hela vulab muusika

ja kilpkonn ümised "Hulkuri valssi"

õhus hõljub sinililli

lõkkesädemeid lendleb

pisike Muré joob teed

õhus hõljub sinililli

ja musta tee hõngu

kilpkonn tunneb kevadet sest

ÕHUS HÕLJUB SINILILLI

x-x-x

Veerehõie veeres alla Munamäest
ja hõiskas
hõie
Veerehõie veeres
paksu salapärase kuusiku embusesse
veeres sealgi edasi
violetne hämar süngus
põimus kera roosa ihuga ja muutus
mürkrohelisteks
kuuseroheks
nii sai Veerehõiest Kuusetont
kes lennata oskab ja veereda
HÕIE

x-x-x

läbi ebaküpressi buketi riulil
purgis
tahtsin džunglisse end mõtelda
sinna
kus hundid on jaburaks läinud
ja tiiger tiigerliiliat nuusutamas käib
kust antiloobid läbi tormanud
ja kuldtähnilised hirved
sinna
kus mustad ogadega liiliad
ja mustad pantrid hingavad
madude ja maaga võrdselt
mürgist auru
sinna
tahtsin end mõtelda
koduüksiku keskelt

HOIATUS

mustad ogalised liiliad
tupruvad mürgilainetest
joobunud haisust ja sudusineest
suitsust
ning tapavad ära inimsipelgad
nemad on tugevamad
reo laste sünd
saastapõldude künd
ja külv
saak saab lõigatud varsti

TEED JUUES

lõin jalust koera ja kassi
võtsin restilt plekist tassi
aurav kuuma pigi
minu süda ihkas ligi
ulmaliseks pöördus ilm
pruunist halliks närbus silm
 pilves pilves
 väike Põhja-Eesti ilves
 musta Inida uimas
 nii jalutab paradiisi sisse
 olen võimas
 võin katsuda Venuse tisse
mis edasi
konnad lehmanisadega
kargavad seal sedasi
linnud paljad vahekorras isadega
 super virr varr
 lõhub pehmeks pea
 kusen potti sirr sorr
 küll on hea

DÜNAAMILINE KUNST

punaste aknaraamidega
väikene maja pihlade varjus
majas on üks tuba
ateljee
seintel maalid
maalidel tühjus elab
just selline kõrb
ka tahmunud palkide vahel
 suure kunstniku luustik
 pihlapuude all
 rohtunud aias rohtaias
 ehamarjade kuma langeb
 valgetele säilmetele
väike veider linnukene
oskab Mozarti "Reekviemi"
linnukeeles linnumeeles
musta frakiga
peasuled turris
laulab geenius geeniusele
tühjadest raamidest mustadel seintel
kus päikeselaigud veikleavad
kunst sadadeks aastateks
pihlakadki surevad varem
aga praegu nad kohavad
vaime peletavad
sammalduvate luude ümbert

x-x-x

keegi luuletab pelleris

mina käin nutmas kelleris

natuke sibulas natuke selleris

nõnda siis elame poeedid

kapsad kaalikad ja peedid

naised proudad leedid

kraes närivad kriitikud

varvaste vahele topivad tikud

seltsis üksteisele kirjanikud

x-x-x

ega sa ei tea
kes pani mängima selle
kromanjoooni muusika
mis tammenuiana rabab minu mõtted
ja virutab üles lentsauruse hammaste vahele
tunnen
kuis ligi hiilib
näljast hiilgavate silmadega sorakil juustega
kromanjoooni naine
ja võtab mu hinge
ning muudab enda omaks
liblikas peksleb vastu aknaklaasi
rabistab põristab
tam tammid hüüavad
vabadus
vabadus materialismist
luulesse
kes millal jõuab

x-x-x

olles lihtsalt raiumata marmor
otsimata vett oma kasvamiseks
murenda
otsida vaid pori
ümaraks roosaks
rõve kett mähitud ümber maa

INFO

päike võib loojuda
päike võib tõusta
emmata meid
mürinal tormid
tungivad sipelgapesadesse
keegi hallidest ei märka
ei austa keisreid
Ilo läks aasale jalutama
sai oma südame valutama

x-x-x

valgele paberile sõnused sõnu

valgeid

läbinisti suretunud sõnu

EI

sa ei osanud tunda mõnu

et näisid targem kerjusest

astusid pilvine aristokraat

ülikond lips noh akuraat

räägid luikedest karudest

ja tuhmunud arudest

loodad võililli säravat öös

linnupojadki on töös

lase parem jäämüür kasvab

orikas jõuludeks läeb rasva

siis ta sureb

tõesti sureb

sest miski tema hingest läbi pureb

uuesti sünnib tas ilu

“veider mõttetu” vaimne elu

EESTLASTEST

võtaks ja murraks nad lahti
õnroosad südamed
jääpankade keskelt
murraks igaühele neist
killukese komeedist
et nad muutuksid punaseks
paekalda mooniks
õel ja tark saatan
naeris oma väävlileegi naeru
ja küsis
kuidas sa väetike

LENDHOBUSED

lendhobuseid kui liblikaid
lendleb täna mu luulelilledel
hirnuvad helinal
ja napsavad tulpidelt tolmukad
edasi lendavad
Arkaadiast maailmasse
läbi aialippide vaatan
kuis nad kaovad loojangusse
ma ei tohi nendega minna
kuigi ka minul on tiivad
aga minu tiivad on saadud kiililt
maailma karmid tormid
lõhuksid need
ja viskaksid mu kaljudele
tohin hõljuda vaid oma aias
aiatulpade vahelt tulpidega
piiluda ilma
vahel tulevad lendhobused
vahel öösel vahel päeval
aga nad tulevad
kindlasti
pärast
kasvavad tulbid veelgi paremini

PÕHJALA NIRVAANA

vihh vahh vh vhh hh h

vhüü üü üüt

lumegeiser vabaneb

pudelist purskub valge aerosool

kõik saab valgeks

kõik on valge ja puhas

karge õhk kui võrratu parfüüm

täidab maailma

sõõmu hingad ning korruga

lækastad lumepihust

mis puhastab kurgu argitolmust

ja tigatedest sõnadest

veel valgem veel kargem veel puhtam

talv pimestab

tuisu ja päikesega

valgustab

talvest valgustatu oled

õnnelik

PÕHJALA NIRVAANA 2

sel talvel
läbi sügavsiniste varjude
lehtkulla plekkide
jõudis minuni Valge Hundi laul
kuu naerused põsed
tuiskasid maa hahasulgedega üle
ja kräunutasid traadikasse
haugutasid teibaid
milline selgus on jääst ja lumest
tõusnud
valge külm
karge nirvaana

BALLAAD VALGELE HUNDILE

1.

tulp

roosinaer

vitsaväädid põimuvad

läbi pori ja liiva

kahed käpajäljed kiirelt

tormavad lõkkeleekidesse

maamuld ei põle

hõbe aga sulab sulab

kaugelt hõikab pruuni hundi naer

hall hunt rähkleb lõksus

hall hunt põimub violetsega

pisarad põletasid tulbi

sünnib kibuvits

kibuvits närbub koidutules

puistab hõbedat karvatippudele

hõbehunt läheb hallhuntide karja

tagasi koju

libahunt aetakse välja külast

kivide suudlused põletavad kasuka

kõrbeluigel palvetab erak

2.

lämbe piin

harjumatu vaikus

pole kasvanud laulusoolot
koori tuge ihkab hing
esimest korda ehmatas jõud
vaese ööbiku järvepõõsast
tühjuses ent pole pääsu tuulest
ikka tuleb ta teeb pai
vahel otsa tormates sasides
tihti hellalt ja salaja
 hunt juba laulis
 oskamatult
 üksi
 kuid julgelt
 kuurajal sammus Valge Hunt
 soend leidis esimese lumikellukese
 valgus
 juba kaugelt süütas kasuka
 ikka veel veidi kohutas
 metsikut süda kuid ahvatles ka

3.

halla laulab surmahingega
midagi puudu ta laulust
üks noodike raasike julgust elu
luik kuulis
tuleb maa peale
kandlekeeled helisevad
pehme astumise all
säde lendab lõkkest
maa jääb alla

esimene ränd Linnuteel

must toonib merepinda
ja Valge Hunt laulab
esimest korda hallile hundile
tormisild viib taevasse
meri hullub viisist
raevust mäaleb
ahastab ja mõrvab
katkeb heie vaibub viha
hommikune kaste leiab magaja
lapse jasmiinipõõsa varjust
sild purunes viimases tormilaines

4.

kõrbeluited sood
metsad stepid
lumi ojavulin
tärkamine ja surm
tiir ümber maailma
eile laulis ta kiisust
täna laulab ta sügisest
homme laulab endast
aasta pärast elust
ja surmastki vahel

5.

valguse ja tuule tütar
tõstis tulbiõie pärlite keskele
vaikus embas armunuid
kes laulsid ühte viisi
kogu maailmast
väikeses kambris
ja inimhinges
alla tulemisel
jättis õpetaja silla põletamata
et oleks koht kus ühtuda taas

MÕISTU

võtaks saatan need kolmekrossised naeratused
sinu ihalevailt silmilt ja huultelt
su südame ütlemised naelatused
enamat ootan isegi tuultel
oh kus mu raudne piug on ja ketid
sellega peksaksin maaslamavat surevat hobust
puhtaks tühjaks lükkaksin kõik vihaletid
jah olen õel olen robust
kas sina siis ei näe kuis poripigi kateldes
mullitab lehka levitab üle ilma
ragisevad sokkude sarved tungivad vennale silma
kas sinule ei tundu et taevas on raske
kuigi päeval siniselt õrn
ja õhtul ruske
hakkab temast siiski valutama põrn

mind matab ärritusjoom
miks ometi nii võltsilt lömitate mu ees orjad
vihavahku tunneb teist hoom
ilatseva maski taga olete ju kurjad
ma tapan teid kõiki maha
Spartacus seo neil käed
selja taha
miks viivitate mida näed
mis nüüd milleks sulle mõõk
ära tee Spartacus... õõk...

AUGUSTA leidsin oma mehe viinamäelt

kõri läbilõigatud orjad kadunud aga te-
ma näol oli õnnis naeratus... kuradi Spar-
tacus pidi ju minu juurde tulema ööseks
kuhu ta läks

LILLED FREUD'ILE

x-x-x

ma sõidan rongiga
ja tee ääres põlevad pajud
punapajud raudteetammi all
pisikesed suvemajad tervitavad
mööduvaid ronge
kus pisike Luule
lutt suus
tahab meeletult kõndida
ja karjub vabaduse eest
kuis kopsud võtavad
rong sõidab
Tallinna sisse
ja tee ääres põlevad majad
punamajad raudteetammi kõrval

x-x-x

paksu venivat õli tilgub mul pähe
õlivihm räpaste hingede pisarad
minu suhkruvatist vari ei aita
selle jubeda viha vastu

PASTORAAL

tulin tolmun tont
hõbe hallilt tuhm
silmad kustunud
mõistus juhm
ning korraga leidsin end
Neitsitorni eest

hilolii laa lala laa

Neitsitorni rohelisel aasal
paimendaja vaga
nagu tema lambukesed
küsib aga
süütuil naeruseil põsil
kas mus on ka meest

hilolii laa lala laa

kinnitan kõue
raputan mäge
nõnda räägin
et tõestada väge
tema hõikab näita
nii äkki torni seest

hilolii laa lala laa

võtan võölt mõõga
ja raiun ust

ei aita

söövituseks proovin kust

pole abi

häbi tabab nii ju meest

hilolii laa lala laa

alles siis kui avan hinge

kutsun sõnaväe

kangema kui kuninga

sir Arthuri sõjaväed

saan võitu võltspalgest

katsun näitsikut peest

hilolii laa lala laa

x-x-x

suhkrupakk

kiletants

alumiiniumlusikast läbi

valge surm

lilla hurm

rännak tolmustel riulitel

ilmne laiskus

ilmre paistus

põletab fööniksi suled

haljas haab

nalja saab

tuhat rahu aastas lilledena

lähen ära

vähe kära

olen udus haihtuv sinilill

x-x-x

haa

milline mõtlematu puu

läinud templisse

kuld pritsib

ära otsi teokarpe

pehmed kassikäpad paremad

mustliiliad tungivad aiju

ojja viib linalaka rada

elu ei olegi veel väärt

tähe sira

tihe sara

vangistab luiged

ning jäärpäised sipelgad

lähme ja kuulame

hakkide hakitud hala

x-x-x

lillade tulpidega

saamatud kellad

naervatel tänavatel

tunnetest hellad

rahutat kulpidega

määrduvad toolid

kingivad järavatel

hiirtele koolid

paljaste kultidega

kiretud maalid

põrandail säravatel

katavad saalid

kõnekate pultidega

elusad tiigrid

aegadel ärevatel

nahka panid viigrid

rabelen insultidega

pritsides moosi

puhkan Särevetel

põletan roosi

x-x-x

maksapüree naftajärve

tungib ja tõrjub terasnärve

roostetab roosilini

iniseb valdselt hooratud Punik

aia ääres raudlattidest unik

tine uni

võtab vikerkaarelt värve

näitab Loll-Vanjale sarve

KASSETIPÕLVKONNALE

suur süvendav kaevur
mesiseid kämbaid tõstes
päike virvendab neil
ja naerune hing
pressis mustmuda kaevudesse
elust ei saanudki jänest
tööst aga küll
mu süsi on põlenud
tööst aga küll
maja kõlenud
söerikastajad tuhnivad
tõrusid vahtrate all

x-x-x

naerata ometi

lennukas linnuke

potist kartulites

kasvavad roosakad templisambad

in vino veritas

end hauda veeretas

jääpank kubemel hoopis parem

tervis on sõitnud aasade maale

poomise leiutas (oma)kohtunik Lynch

ELAGU ELAGU ELAGU

x-x-x

rukkiilledega põimitud

lootoseratas

sinisem kui välk

säralisem komeedist

tõstab kuuskede varjusid

naervale täheksesele

lubage nutta

x-x-x

päikesevihkudega põimitud
hõbepajud nutavad
Mozarti helindeid
sinepiisad kroogivad varje
punapükstes särgid irvitavad
õhtupäikeses Loll-Vanja
jäämunasid
mis purunevad miljardeiks
mõttetuks lilleks
lilled mida kinkisin
Freud'ile

KIVISISALIKUD

x-x-x

võtsin sinisest piitsavarrest kinni
ja hoidsin
pigistasin tugevasti
nii
et peod muutusid siniseks
siis laipkollaseks
ma pidin lööma
ma pidin...

oled sa kunagi tundnud
kuis nafta
tsunamina sõuab su ajust läbi
kui siis on tammid pidanud
on linn pääsenud ja sinagi
pärast Saaremaad olen muutunud
suisa erakuks
oma linnast olen läinud
ja rajanud vaikse aia
oo Jumal hoia ja kaitse mind

x-x-x

vaikses aias
tormavad metshobused
nad aia on murdnud
sest nägid Pegasost
teekivide vahelt näksimas rohtu
metshobused tormasid
raiudes vaikuse tuhandeks sipelgaks
kes põgenes lehtede alla
lendhobune tunneb ehmunult
peegelpildi kadumist
hõbekuljusena hirnatab
tulesambas pilvisse tõuseb
pettunud metshobused tallavad tulbid
ja lahkuvad
lendab vargsi tagasi peremees
jõuetus haarab
kui alulust ei ärkagi lilled
aed on vaiksem nüüd kui enne
olgugi seal valge luige itk

x-x-x

viie kodaraga

kaariku ratta

riputasin sireli oksale

hõbevoog

hargnes viieks deltajõeks

kuudussis suplen

ja valgel paberil

hakkavad kumama tähed

heidelinik langeb õlule

ja sirelile

ja rohule

külma käega niiskus

ronib püksepidi rinnuni

kohendan end

ikka jahe

märg

lähen tuppa

x-x-x

mu pilk tardus

põhjatuules

autod sõidavad mööda

ma ei näe midagi

aga tunnen et

autod sõidavad mööda

ma ei kuule midagi

aga haistan mürgist et

autod sõidavad mööda

ma ei tea midagi

aga mõistan oma paigalolekut

ja et

autod sõidavad mööda

x-x-x

sa ei saagi minuga
võrrelda kella tiksumist
kuu armastab puud
küünal põleb ära
olen roosiaias laternaks
ma vihkan roose
sina armastad roose
miks
 lähme üle luidete
 mändide alt
ma viin su tulbiaeda
ja ütlen sulle siin tasa
ma... sind

EMALE

sarvikumamma istub
sööb oranži apelsini
tulivesi ja pigi
ta soontes voolavad
kaardus sarved
kõntsaga kaetud
istub sarvikumamma
ja sööb
puhast
sädeleva sisuga
apelsini

A. ALAVAINULE

ei tea küll
millega teeninud te ovatsioonid
on hädine joodik
valge tüll ta silme eest
on teilegi nii hästi manatud
et tunnete õrnkareda riid
kiudusid
üleni mähkute suitsusse
keegi kilkab
olen pilves
ja me noogutame
oled oled küll
ei midagi rohkemat
sa porilombist ei korja
kui kassikulla kell
mis vale aega näitab
sulle su sõpradele see sobib

J. JASINSKILE

milleks

luua

elada

ehk milleks olemas olla

neonpäikese elektrileek

on külm

liha hakkiv nuga

sina vaatad kirsiõisi

haikusid mõtetes hellitad

sa vaatad ja vaikid

tumedat iha selle vaikuse järgi

on mu lõkkesädemed täis

sestap nad lendavadki üles

tühja

lilla

pimeda

VAIKUSE sisse

kui saaks

lendaks isegi

x-x-x

vaskdraakon haarab jäärõngast

sikutab sikutab

saab taevaukse valla

hammaste vahelt pillub kulda

ja rubiine

poen hirmunult pabersirmi taha

õitse lilleke õitse

palub lumeeit mind

jäälilleke

sulan draakoni hinguses

vaskdraakon heitis puhkama

pabersirmi taha

puhkevad õitsele eluslilled

kannikesed vioolad

tapavad muusikaga draakoni

kannikeste põld pabersirmi taga

eemalt läheneb plastlohe

hammaste vahelt pillub aatomeid

arlekiine

UUS MEDUSA

haaknõelaketid kasvavad tal peast välja
kilisevad kolisevad segajate peale tark pöörab selja
tema mahe pilk muudab muidu kiviks
tundetuks kõvaks
vahid kaevurakkelt liblikaid
ning vitsaga peletad karja
kümmet kassi
kes käest sul püüavad tõmmata teetassi
ja juukseharja
võhumõõgad vonklevad värelevad tuules
kui äkki kuuled
sinugi peas miski kiliseb tusast
liig palju unistanud uuest Medusast

x-x-x

hommikust peale hakib sibulat nuga

pisarad voolavad

lõõn akna lahti

pannilt tõuseb õlivingu

nuga hakib sibulat

rohekaskollast hõbeläikelist

kibedat väikest ümarat

sibulat ja ta hinge

sibulahinge lõhun

nutan lohutamatu

ka minul on sibulahing

x-x-x

paekaldalt hea on ulguda
välja enesest
astraalkehana rännata
lennata
näha
kuis mööda paekallast
järsakut
roomab kassitapp ja viinapuu
ning sügavikus
musta mere peal
on jäneste uinutav hää
 paekaldalt hea on laulda
 kui männid ja meri
 ja Artemis troonilt
 pakuvad tuge
 iga karvatipp mu kasukas
 pillub sädemeid
 laulul jääb sõnadest
 ja viisist väheseks
 olemise hää
paekaldalt hea on ulguda
paekarva pea
ja kasukaga soendil
kes on üksi
olnud alati
ja tahtnud olla
keegi

PRUUN JA KOLLANE

kes oleks võinud arvata
tee tumedal pinnal
öölambi peegeldus
pruun ja kollane
täis radioola laineid
vaarao saladusi
maasikavälule ruttan
roheline ja punane
mammu mummuline
lase virvendus kesta
tee kristallkuuliks mulle
äpardunud inimtaim
kergitab oma hingeräbalat
pilvede hulka
valged rünkpilved
ei paku sooja
ja siis tormituul
haarab hallitanud nartsu
rebib mul käest
heidab teiste endasuguste hulka
see hing jääb ikka eneseks
on üksi
seda nektarit
piinavjahedat
imeb ta endasse meretäitena
meres põisadru ja suure kuu peegeldus
pruun ja kollane

x-x-x

jalutan
jalad märjad
veerlen rohus
üleni märg
ihul säravad kuupisarad
torman alasti merre
ulbin ja upun
tõusen püsti
mu juustest üle rinna
ja kõhu roomavad
tuhmkollased maod
kubemeni
sulle Eros...

x-x-x

tunnen külmade kristallsõrmede silitust
mööda kõhtu libisemas rindu
sealt kõrri
külmunud verepisarad kiiguvad
mu silmade ees
paitusest häiritud nahk
väristab end
püüab ümbrusega ühte hajuda
 leevike lendab maandub
 maandub oksale
 üksteise järel kaovad pihlamarjad
 ta tühja pugusse
 õnn et mulle ei maitse need marjad
 alati keegi on näljasem minust
lume peal
kõdupruun pihlaleht
äkki ta kõrvale
kukub punane punkt
tõstan pilgu maast
silmade ees tantsivad raagussid
leevikest pole ja marju enam

x-x-x

kivisisalikud

pruunid saledad vilkad neegritarid

tantsivad kuutantsu ümber suure kivi

kivisisalikud

limpsavad kaheharuliste keeltega highi

külma lauba päält

tõuseb päike kuu tukub pohmellis

kivi kõrval porilombis

kivi soeneb

tuleb Donatello ja puistab ta pääle

sisalikukujukesed

ise lahkub

tulen mina

sisalikud kaovad halli kivi sisse

sabad veavad laubale vaod

vagudes voolab violetne highi